

ஸ்ரீ :

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

திருவாசிரியம்-முன்னுரை.

இது—மயர்வற மதநல மருளப்பெற்ற ஆழ்வார்களுள் தலைவரும், பரபந்தங்கடல் தருமான கம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த நான்கு திவ்யப்பந்தங்களுள் இரண்டாவதான பிரபந்தம். திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், பெரியதிருவந்தாதி, திருவாய்மொழி என்ற நான்கு பிரபந்தங்களும் கம்மாழ்வாருடைய திவ்யஸூக்திகளாம். இந்நான்கும், முறையே கன்னட வேதங்களின் ஸாரமாம். நாலாயிரப் பிரபந்தத்தில் மூன்றாவது ஆயிரமாகிய இயற் பாவில் இது ஆளுவதாகும். யஜுர்வேத ஸாரமாமாம்.

ஆழ்வார் தமது ஞானக்கண்ணுக்கு இலக்கான எம்பெருமானை நோக்கி, 'தேவரீரே அநுபவிப்பதற்கு இடையூறுன தேஹ எம்பந்தத்தை அறுத்துத் தந்தருளவேணும்' என்று ஸம்ஸார ஸம்பந்த நிவ்ருத்தியை அபேக்ஷித்தார்—முதற் பிரபந்தமாகிய திருவிருத்தத்தில். ஆழ்வார் அப்படி பிரார்த்தித்தபோதிலும், எம்பெருமான் இவ்வாழ்வாரைக்கொண்டு நாட் டுக்கு நன்மையாகச் சில திவ்யப்பந்தங்களை வெளியிடுவித்து ஸம்ஸாரிகளைத் திருத்திப் பலி கொள்ளத் திருவுள்ளம் பற்றினவனாகையாலே "பொய்க்கின்ற ஞானமும் பொல்லா வொழுக்கு மழுக்குடம்புமிக்கின்ற கீர்மை இனியாமுழுமை" என்று இவர் அபேக்ஷித்த போதே இவருடைய பிரார்த்தனையைத் தலைக்கட்டித் தந்தருளவில்லை. "இவ்வாழ்வார் இந்த ஸம்ஸாரத்தை விட்டு விலகி ஒரு *கலமந்தமில்லதோர் நாட்டிலே போய்ச்சேரவேணு மென்று பாரிப்பது நம்முடைய குணங்களை அநுபவிப்பதற்காகவேயன்றி வேறென்றுக்காக வன்றே; அந்த குணதுபவத்தை இவர்க்கு நாம் இவ்விடத்திலேயே வாய்க்கச் செய்வோம்; இங்கே நானே இவர் குணதுபவம் பண்ணிக் களித்தாராய், அவ்வுபவம் உள்ளடங்காமல் புறவெள்ளமிட்டுப் பிரபந்தங்களாகப்பெருகி லோகோபகாரமும் செய்தாராகட்டும்" என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளம்பற்றித் தனது ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதிகளைக் காட்டிக்கொடுக்க ஆழ்வார் அவற்றைக்கண்டு பாமானகந்தம் பொலிய அநுபவிக்கிறார் இத்திருவாசிரியத்தில். ஸம்ஸார ஸம்பந்தம் கழிந்து பாமபத்திலே போனபின்பு அநுபவிக்கக்கூடிய எம்பெருமா னது மேன்மையையும் கீர்மையையும் வடிவழகையும் இங்கிருந்துகொண்டே சுருக்கமாக எழு பாட்டாலே அநுபவிக்கிறாயிற்று.

ஆசிரியப்பாக்களினுலமைந்த இத்திவ்யப்பந்தத்திற்குத் திரு ஆசிரியம் எனத் திரு நாமம் வழங்குகலாயிற்று. அடியொன்றுக்கு நான்கு சீராய் இயற்சீர் பயின்றும் வெண்சீர் ஸீரையும் பூன்றடிக்குக் குறையாமல் பலவடிகளால் அகவலோசையுற்று இறுதியில் எ பென் டாம் அசையாடின் முடிவது ஆசிரியப்பாவாம். இது—நேரிசையாசிரியப்பா, கிலைமண்டில வாசிரியப்பா முதலிய நான்கு வகையையுடையது; எல்லாவடிகளும் நாத்சீராய் நற்றயவடி முற்சீராய் முடிவது நேரிசையாசிரியப்பா. எல்லாவடிகளும் நான்கு சீராலேயே முடிவது கிலைமண்டிலவாசிரியப்பா. இப்பிரபந்தத்தில் 1, 2, 3, 6-ஆம் பாசாங்கள் நேரிசையாசிரியப் பாக்கள்; 4, 5, 7-ஆம் பாசாங்கள் கிலைமண்டில வாசிரியப்பாக்கள். அந்தாதித்தொடை யால் அமைந்ததாம் இப்பிரபந்தம்.

தவிராயன் உரை.

காசினியோர் தாம்வாழக் கலியுகத்தே வந்துதித்து
ஆசிரியப் பாவதனா லருமறைநூல் விரித்தானைத்
தேசிகனைப் பாரங்குசனைத் திகழ்வகுளத் தாரானை
மாசடையா மனத்துவைத்து மறவாமல் வாழ்த்துதுமே.

காசினியோர் } பூலோகத்திலுள்ளவர்கள்
தாம் }
வாழ } உஜ்ஜீவிப்பதற்காக
கலியுகத்தே } இக்கலியுகத்தில்
வந்து உதித்து } இந்நிலத்தில் வந்து அவதரித்து
ஆசிரியப்பா } திருவாசிரியம் பிரபந்தத்தினை
அதனால் }
அரு மறை } தெரியவரிதான வேத
நூல் } சாந்தரங்களை விவரித்தவரும்
விரித்தானை }

தேசிகனை } ஆசாராரும்
திகழ்வகுளம் } விளங்குகின்ற மகிழ்மானையை
தாரானை } அணிந்துள்ளவருமான்
பாரங்குசனை } நம்மாழ்வாரை
மாசடையா } அமைத்தார மமகார்த்தனாகிற
மனத்து } குற்றங்களற்ற மனத்திலே
வைத்து } வைத்து
மறவாமல் } ஓங்காறும் மறவாமல்
வாழ்த்துதும் } மங்களாசாஸனஞ்செய்வோம்.

ஸ்ரீ :

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பாபுக்கல்கடல் தரான மம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த

திருவாசிரியம்.

ஸ்ரீ காஞ்சி பிரதிவாதி பாயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய

உரைபுடன் கூடியது.

2578 செக்கர்மா முகிலுடுத்து மிக்க செஞ்சுடர்ப் பரிதிசூடி * அஞ்சுடர் மதியம்புண்டு *
பலசுடர் புனைந்து பவளச்செவ்வாய் * திகழ்பசஞ்சோதி மாதகக் குன்றம் *
கடலோன் கைமிசைக் கண்வளர்வதுபோல் * பீதகவாடை முடிபூண் முதலா *
மேதகு பல்கலனணிந்து * சோதி வாயவும் கண்ணவும் சிவப்ப * மீதிட்டுப்
பச்சைமேனி மிகப்பகைப்ப * கச்சலினைக் கவர்தலை யரவி னமளியேறி *
எறிகடல் கவே ளறிதுயி லமர்ந்து * சிவனய னிந்திர னிவர்முத லனைத்தோர் *
தெய்வக்குழாங்கள் கைதொழக் கிடந்த * தாமரைபுத்தித் தனிப்பெரு காயக! *
மூவுலகளந்த சேவடியோயே ! *

(3)

பவளம் செம்	{	பவழங்களாலே சிவந்த
வாய்		இடங்களைபுடையதும்
திகழ் பகம்	{	விளக்குகின்ற பசுமையான
சோதி		கிறத்தை யுடையதுமான
மாதகம்	{	ஒரு பச்சை மாமலையானது,
குன்றம்		
செக்கர் மா	{	சிவந்த பெரிய மேகத்தை
முகில்		அரையில் உடுத்துக் கொண்டும்
உடுத்து	{	மிகவும் சிவந்த தேஜஸ்ஸை
மிக்க		யுண்டிய ளுளியனை சிவஸ்வரில்
செம் சுடர்	{	அணிந்து கொண்டும்
பரிதி சூடி		குளிர்த்த ஒளியை யுடைய
அம் கடர்	{	சந்திரனைக் கண்ட பூஷணமாக
மதியம்		அணிந்து கொண்டும்
பூண்டு	{	(நகைத்திரங்காளாநிற) பல தேஜஸ்
பல		பதார்த்தங்களையும்
சுடர்	{	(பலவகை ஆபரணங்களாக)
புனைந்து		அணிந்து கொண்டும்
கடலோன்	{	கடலரசனுடைய கைமேலே
கை மிசை		
கண்வளர்வது	{	படுத்துக்கொண்டிருப்பது போல்,
போல்		
பீதக ஆடை	{	தோம்பாமல், திருவாழிபுகம்
முடி பூண்		கண்டுகை முதலான
முதலா மேககு	{	சிறந்த பல
பல் கலன்		திருவாபரணங்களைச்
அணிந்து	{	சாத்திக்கொண்டு
சோதி		
வாயவும்	{	அழகிய வாயும் கண்ணனும்
கண்ணவும்		சிவந்திருக்கப் பெய்து
சிவப்ப	{	

பச்சை	{	பசுமையான
மேனி		திரவமங்கள் விக்ரவத்தின்
நீதிட்டு மிக	{	கிறமானது
		மற்ற ஒளிகளெல்லாவற்றிற்
பகைப்ப	{	காட்டி, லும் மேலோங்கி மற்ற
		ஒளிகளோடு போர் செய்து
எறி கடல்	{	கொண்டு விளக்கப்பெற்று
கஞ்சு வினை		அலை பெயறினின்ற
கவர் தலை	{	கடலினிடையே
		விஷத்தொழிலையும்
அரவு	{	கப்பலிட்டுக் கிளர் கின்ற (பல)
இன் அமளி		தலைகளை யுடைய
ஏறி	{	திருவனந்தாழ்வானை
அறி துறில்		போகாமான சயனத்தின்மீது
அமர்ந்து	{	ஏறி
		போக சித்தியை நினை
சிவன் அயன்	{	அமர்ந்து
இந்திரன்		
துவர வுதல்	{	சிவன் பிரமன் இந்திரன் முதலிய
அனைத்தோர்		எல்லாத் தேவ ஸூதாமங்களும்
தெய்வம்	{	
குழாங்கள்		
கை தொழ	{	ஸோலிக்கும் படியாகப்
தெய்வம்		பள்ளிகொண்டிருக்கிற,
தாமரை உத்தி	{	தாமரை பூனைத் திருவாழிமே
தனி பெரு		உடைய அத்தியை
நாராக	{	ஸர்வோச்சரணே !
மு உலகு		மூன்று லோகங்களையும்
அளந்த	{	அளந்த
சே		அழகிய திருவடிகளை
அடியோடும்	{	யுடையவனே ! (வாழ்த்திக்)

* * *—[செக்கர்மாழுவில்.] ஆழ்வார், கீழ்ப்பிழைந்தமாகிய திருவிருத்தத்தின் முதற் பாட்டில் “அழுக்குடம்பும்” என்று தம்முடைய சரீரத்தின் தன்மையைப் பேசினார்; இந்த முதற்பாட்டில் எம்பெருமானுடைய திருமேனியின் வைலகண்பத்தி விடுபட்டுப் பேசுகிறார். அப்பாக்குடைய ஒப்புயர்வற்றதான பகவத் திவ்யமங்களை விக்ரகத்திற்குப் பாக்குதலுத்துக்களிலே ஒன்றை உபமானமாக எடுத்துக்கொள்வதானது * ஒட்டுரைத் திவ்யவுருண்டைப் புகழ்வெல்லாம் பெரும்பாலும், பட்டுளையாய்ப் புற்கென்றே காட்டுமால் பாஞ்சோதி * என்றபடி அவத்யமேயாயினும், ஓர் உபமானத்தைவிட்டே அதுபவித்துத்தீரவேண்டியிருப்பதாலும், வேதாந்தங்களிலும் அப்படியே உபமானங்களைவிட்டே கிருத்திரூபத்தாலும் இவ்வாழ்வார்தாமும் இங்கு ஓர் உபமானத்தை விட்டுப்பேசி அதுபவிக்கிறார்.

‘ப்ரஸித்தோபமை’ என்றும் ‘அபூதோபமை’ என்றும் உவமை இரண்டு வகைப்படும்; முகம் சந்தினைப் போன்றது—செவடி தாமரையைப் போன்றது—என்றிங்குளே பேசுதல் ப்ரஸித்தோபமையாம்; இனி அபூதோபமையாவது—தமிழில் இல்பொருளுவமை எனப்படும். ப்ரஸித்தமல்லாத ஒரு விஷயத்தைக் கவிகள் தம் புத்திசமத்தாரத்தாலே ஏற்படுத்திக்கொண்டு அதனைத் தருஷ்டாந்தமாகவிக் கொடுத்து அபூதோபமையாம். இப்படிப்பட்ட அபூதோபமையைக் கூறுவதன் வருத்து—உபமேயப் பொருளானது ஒப்பற்றது என்பதைத் தெரிவிப்பதேயாம்.

இப்பாசுரத்தில் அபூதோபமை வருணிக்கப்படுகிறது. எம்பெருமான் திருவனையில் திருப்பீதாம்பரம் சாதுக்கொண்டு திருமுடியில் திருவடிகளேகமணிந்து கொண்டும் இப்படியே மற்றும் பலபல திருவாபரணங்களைப் பூண்டுகொண்டும், செந்தாமரை போன்ற திருவாயும் திருக்கண்களும் கிளங்கவும், ச்யாமமான திருமேனியிற்பானது மற்ற சோபைகளெல்லாவற்றையும்காட்டில் விசேஷித்து விளங்கவும் கடலினிடையே திருவனந்தாழ்வானெனும் திருவனையின்மீதேறித் திருக்கணவனர்த்தருளுகிறபடிக்குத் தருஷ்டாந்தமாக வருணிக்கப் பொருத்தமான ப்ரஸித்தோபமை ஒன்றில்லாமையால் அபூதோபமை அருளிச்செய்கிறார். மாகதப்பச்சையையான ஒரு மலையானது சென்றிறமான மேகத்தைப் பீதகவாடையாக உடுத்துக்கொண்டு, கீழ்நீர்தின் ஸ்தானத்திலே ஸூரியனை அழிந்துகொண்டும், கண்டிகை ஸ்தானத்திலே சந்திரனை அழிந்துகொண்டும், பூத்துளையம் முதலான மற்றும் பல திருவாபரணங்களின் ஸ்தானத்திலே நகரத்தின்களைப் புனைந்துகொண்டும் திரு அதாம் திருக்கண் களின் ஸ்தானத்திலே பலமுமையான பிரதேசங்களைமுடைத்தாகியும் ஒரு கடலிலே பள்ளி கொண்டிருந்தால் எப்படியிருக்குமோ அப்படியிராகின்றது தேவரீர் திருக்கோலமுந்தாமுமாகத் திருப்பவள்ளி கொண்டருளுகின்றமை—என்றாசுரந்திது.

செக்கர் என்று சிவப்பு சிறத்துக்கும் செவ்வானத்துக்கும் பெயர்; இங்கே, சிவந்த மேகமென்றும், செவ்வானத்தில் தோன்றிய மேகமென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். மேகங்கள் மலைச்சாரலிற் படியுமாதலாலும், செக்கர்மாழுவில் படிந்திருந்தால் பீதகவாடை யுடுத்தாற்போலிருக்குமாதலாலும் “செக்கர்மா முகிடுடுத்த” எனப்பட்டது. எம்பெருமான் உபமேயம்; மலை உபமானம்; பீதாம்பரம் உபமேயம், செக்கர்மாழுவில் உபமானம்.

“கதிராவியிளி கலந்தெரித்தாலொத்த நீண்முடியன்” என்று திருவடிகளேகத்திற்கு ஸூரியனை ஒப்புச்சொல்லுவதுண்டாதலால் “மிக்கசெஞ்சுடர்ப் பரிதிசூடி” எனப்பட்டது. எம்பெருமானுடைய கீரீடத்திற்கு ஸாதாரண ஸூரியன் உபமானமாகப் போராமையால்

மிக்க செஞ்சுடர் என விசேஷிக்கப்பட்டது. பரிதி என்கிற நட்செல் ஸக்தாத்தாக ஸூர்யனைச் சொல்லாதாகிலும் தமிழில் இலக்கணியால் ஸூர்யனுக்குப் பேராயிருக்கும். இம்ரு உபமானமாகிய மலை ஸூர்யமண்டலம் வரை ஒங்கியிருப்பதாகக் கொண்டால் ஸூர்யன் கிரீடத்தின் ஸ்தானத்திலே ஆவன்.

மார்பில் அணிந்துகொள்ளும் ஆபரணங்களில் 'சந்த்ராராம்' என்பது ஒன்று; அது சந்திரன் வடிவமாக அமைக்கப்படுமாதலால் அப்பெயர்கொண்டதாகிறது. சந்திரனுக்கு மலையினோடு ஸம்பந்தம் கீழ்ச்சொன்னபடியிலேயாம்: ஸூர்ய சந்த்ர மண்டலம் வரையில் ஒங்கின மலை என்று கொள்க. மதி—சந்திரன்; அம்—சாரியை.

பலகடர் என்றது ஆகாசத்திலுள்ள மற்றும் பல கஷத்தாதி தேஜஸ் ஸமுதாஹங்களைச் சொன்னபடி. திருவாபரணங்களில் கஷத்தாஹாமென்பதுமொன்று. புனைந்த என்று பாடமானபோது பெய்செச்சமாகி மாதகக்குன்றத்திற்கு விசேஷணமாகக்கடவது!

பவளச்சேவ்வாய்—'ப்ரவாளம்' என்ற வடசொல் பவளமெனத் திரியும். வாய் என்று இடங்களைச் சொன்னபடி. மலையிற் பல இடங்களில் பவளமுண்டாதலால் பவளங்களாற் சிவந்த இடங்கள் "கைவண்ணந்தாமரை வாய்கமலம் போலும் எண்ணினையுமாவிக் தம் அடியுமலிதே" என்றும் "பவளவாய் கமலச்செங்கண்" என்றும் சொல்லப்படுகிற திவ்ய அயவவங்களுக்கு உபமானமாகக் கூறப்பட்டன.

திகழ்புகஞ்சோதி மாதகக்குன்றம்—பசுமை நீலம் கருமை என்ற நிறங்களை அபேரமாகக் கூறுவது கவிமரபாதலால் எம்பெருமானுடைய காளமேகத்திருவுருவத்திற்கு மாதகக்குன்றத்தை [—பச்சைமாமலையை] உவமை கூறினார். ஸாதாரண மலையானது எம்பெருமானுடைய துளக்கவாகாநிலைக்கும் வளர்த்திக்கும் ஒப்பாகுமேயன்றி, காண்புக்கவர்களின் கண்ணையும் கெஞ்சையும் குளிர்பித்து அவர்களுடைய ஸம்ஸாரதாபங்களை யெல்லாம் போக்குத்தன்மையும் எப்போதும் தோன்றிப்பெய்வதற்கு உரியதாயிருத்தலும் பெருங்கருணைக்கு இருப்பிடமாயிருத்தலும் முதலிய குணவிசேஷங்களில் ஒப்பாகமாட்டாமையால், திகழ்புகஞ்சோதி மாதகம் என்று குன்றம் விசேஷிக்கப்பட்டது. ஆக இப்படிப்பட்டதொரு குன்றம் உலகில் எங்குமில்லை; இருந்தாலும் அது கடலோன்கையிசைக் கண்வளர்வது அஸம்பாவிதம்; ஆக இத்தனையும் ஸம்பாவிதமாகில் எம்பெருமான் படிக்குப் போலி சொல்லவாமாய்த்து.

செக்கர்மா என்று தொடங்கி, கண்வளர்வதுபோல் என்னுமளவும் உபமானத்தை சிவிக்ந்து முடித்து, இனி பீதகவாடை என்று தொடங்கி உபமேயமான எம்பெருமானுடைய அநுபவத்தில் இழிகுரார். செக்கர்மா முகிலுக்கு உபமேயம் பீதகவாடை; மிக்க செஞ்சுடர் பரிதிக்கு உபமேயம் முடி (அகாவது-கிரீடம்); அஞ்சுடர் மதிக்கும் பலகடர்கட்கும் உபமேயம் பூண்முதலாமேதகு பல்கவன். பூண் என்பது ஆபரணஸாராயத்திற்குப் பேராயிலும் இங்கே சந்த்ராராமென்கிற ஆபரண விசேஷத்தைக் குறிக்குமென்க. மேதகு—மேவத்தகு என்றபடியாய், (திருமேனிக்குப்) பொருத்தத்தக்கின என்றதாம். மெய்தகு என்றும் பாடமுண்டாம்; மெய்—திருமேனி. கவண்—ஆபரணம். நீதிட்டுப் பச்சைமேனி மிகப்புகைப்ப—எம்பெருமானுடைய திருமேனியில் பீதகவாடையின் சோதி ஒரு நிறமாகவும், திருவபிஷேகத்தின் சோதி மற்றொரு நிறமாகவும், திவ்ய பூஷணங்களின் சோதி வேறொரு நிறமாகவும் திருவாய் திருக்கண் முதலிய அயவவங்களின் சோதி மற்றமொர் நிறமாகவும் இப்படி பல்வகை நிறச்சோதிகள் இருந்தாலும் திருமேனியின் நிறமாகிய * பாசியின் பசுந்

புறம்பேய் என்ற திருகிறமே மற்ற எல்லாச் சோபைகளோடும் போரிட்டு வெற்றிபெற்று விளங்
குவின்றதாம். மேன் என்று உடலுக்கும் கிறத்தற்கும் பேர்; இங்கு கிறத்தைச் சொல்லு
கிறது. பன்னம கிறமானது; (மீதிட்டு மிகப்பகைப்ப—மிகப்பகைத்து மீதிட என்று விருதி
மாற்றிக் கூட்டியுணைக்கலாம்.) என்னுடைய சோபையின் முன்னே உங்களுடையசோபை
எப்படி விளங்குகாம் என்று போராடித் தானே மேற்பட்டதாயிற்கும். மீதிடுதல்—வெற்றி
பெறுதல் என்னவாம். ஆக இவ்வளவும் எம்பெருமானுடைய தீவ்யசோபைகளை வருணித்
தாயிற்கும். இனி பன்னிகொள்ளுமழகைப் பேசுகிறார்.

அந்நேரமாகமத்தியில் திருவனந்தாழ்வான்மேல் தயங்கொண்டருளி, சிவன் பிரமன்
இந்தியில் முதலான தேவையாகக் கொழப்படுமவனே! தாமரைபூத்த திருகாபியையுடைய
கூர்நிலைவாயினே! பன்னொருகால் மாவலிபகைல் நீசேற்று மூவுலகுமளந்தவனே! ஐய விஜயி
பல--என்றாட்சிற்று.

திருபேரியழந் துப் தயங்கொண்ட அழகிலும் இவ்வாழ்வார் நெஞ்சைப் பறி
கொடுத்தாராய்கையாலே ஒரு வினைமுற்றோடு பாசுரத்தை முடிக்கமாட்டாமல் "மூவுலகுகளந்த
தேவடியோயே!" என்று கண்ணொன் கழிவையிட்டுக்கிடக்கிறார்.

சூருக + வினை--தச்சுவினை; சத்துருக்கள்மேல் விஷத்தை உமிழும் தொழிலையுடைய
பவமற்ற திருவனந்தாழ்வான். கவர்தலை--கப்புவிட்டுக் கிளர்கின்ற தலைகளையுடைய என்று
சப்தாரத்தம்; பலபல தலைகளையுடைய என்பது தாத்பரியம். அமளி--படுக்கை. அறிதுயில்--
பொககித்தினை. சேவடியோய்--சேவடியோன் என்பதன் விளி. (க)

3579 உலகுபடைத் துண்டவெக்தை * அறைகழல் கடர்ப்பூக் தாமரை குதேற்கு- *
அவாவா ருயிருருகியுக்க * நேரியகாத லன்பிலின்பின் தேறல் *
அமுத வெள்ளத்தானும் சிறப்பு லிட்டு - * ஒருபொருட்
கலைவோரகை * திருவொடு மருவிய இயற்கை * மாயாப் பெருவிறலுலகம்
முன்றிநோடு கல்விடு பெறினும் * கொள்வதெண்ணுமோ தெள்ளியோர் குறிப்பே? (உ)

உலகு	உலகக்கலை	ஒரு பொருட்டு	அந்தரமான வொரு பலனுக்காக
படைத்தல்	சுருஷிக்கது	அசைவோர்	அலைகின்றவர்கள்
உண்ட	(நாளைய காலத்தில்) விழுங்கிய	அசைக	அப்படியே அலைபட்டும்; (அவர்களைப்பற்றி கமக்கென்ன கவலை?)
எத்தை	வெள்ளையனுடைய	திருவொடு	செல்வத்தோடு எப்பொழுதும்
அறைகழல்	ஆபவனவொலி பொருந்திய	மருவிய	சேர்த்திருக்கையாகிற
கடர்ப்பூ	தொகுக்காளாகிற அழகிய	இயற்கை	கித்ய ஐர்வரிய கிலைமையென்ன;
தாமரை	தாமரை மலர்களை	மாயா பெரு	அழியாத பெருமிடுக்கென்ன
குதேற்கு	அந்தரங்கமான அணிவதற்கு	விறல்	
அவாவா	ஆசைப்படுகின்ற	உலகம்	மூவுலகுக்கும் நாயக்கையிருக்கை
ஆர் உயிர்	அருமையான ஆத்மாவானது	முன்றிநோடு	வெள்ள
உருகு உக்க	வழக்கு சிதிலமாக,	கல்விடு	உத்தமமான மோக பகலி
நேரிய	(அந்தத்யானத்தால்) வரப்பளித்த	பெறினும்	வெள்ள (ஆதிய இவற்றை)
காதல்	பக்தியாகிய	தெள்ளியோர்	பெறுவதா யிருக்காலும்
	ஆசைப் பெருக்கத்தில்	கொள்வது	விவேகனுடைய
அன்மில்	உற்பனிக்து	குறிப்பு	அந்தரங்கமானது
இன்பு உன்	இன்பத்தைக் கொடுக்கிற	எண்ணுமோ	பெற்றுக்கொள்ளு
தேறல்	தேன்போலிருக்கிற		கினைக்குமோ
அமுதம்	(அல்லது, தேனாகிய)		
வெள்ளந்	அமிருத பரவாஸத்தில்		
கலை	உழிந்திருக்கையாகிற		
ஆம் கிறப்பு	பெருமையை விட்டிட		
விட்டு			

..*—[உலகுபடைத்து.] கீழ்ப்பாட்டில் எம்பெருமானுடைய சிலக்கணம் திருமேனியழகை அதுஸந்தித்த ஆழ்வார், இப்படி பரமவிலக்கணமான எம்பெருமானுடைய திருவடித் தாமரைகளைச் சென்னியிற் சூடவேணும் என்று ஆவல்கொண்டிருப்பதேயன்றே புருஷார்த்தம்; இவ்வுலகிலுள்ள பாவிகள் இதனை யறிவாதே. 'பிள்ளைவேணும் சூட்டி வேணும் சேலைவேணும் செவ்வம்பேணும்' என்று கூடாது பலன்களை பெல்லாம் விரும்பி இ— கொடுப்பாரா என்று கண்டவிடமெங்கும் அலைந்து திரிகிறார்களே! அந்தோ! இஃது என்ன கொடுமை! என்று முதலிலே திருவுள்ளம் நொந்த, அப்படிப்பட்ட கூடாதுகளைப் பற்றி நாம் ஏன் கவலைப்படவேண்டும்? அவர்கள் இஷ்டப்படி அலைந்துழலட்டும்; * உண்டியே உடையே உகந்தோடுமிம்மண்டலத்தாளைப்பற்றி நாம் சிந்திக்கவே வேண்டா; பகவத்பக்தி தலைபெடுத்த மஹான்களும் இப்பூமியின்கண் இருக்கிறார்களன்றே; அவர்களுடைய அப்ப வளாயத்தைக் கண்டு நாம் உகப்போம் - என்று பரமபக்தர்களுடைய அந்தாங்க வறுதியைப் பேசி மகிழ்கிறார் இப்பாட்டில்.

திருச்சந்த விருத்தத்தில்—“கேடில் சீர் வரத்தனங் கெடும் வரத்தயளான், நாடினோடு நாட்ட மாயிர்த்தனா நண்ணினும், விடதான் போகமெய்தி விற்திருத்தபோதிலும், கூடுமாதையல்ல தொன்று கொள்வனோ குறிப்பிலே” என்று திருமழிசைப்பிரான் அருளிச் செய்த பாசுரத்தைப் பெரும்பாலும் திருவுள்ளத்திற்கொண்டு இப்பாசுரமருளிச்செய்கிறாரென்பது உய்த்துணரத்தக்கது. எம்பெருமானைக்கிட்டி அனுபவிப்பதிலுங்காட்டில் அவ்வறுப வத்தைப்பற்றின மனோதமே நித்யமாய்ச் செல்லுமாயில் அதுவே சிறக்குமென்பது ஆழ்ந்த பக்தியுடையவர்களுடைய வித்தாத்தம்; அதைத்தானருளிச்செய்தார் திருமழிசைப்பிரான். பரமமனோத ஸாம்ராஜ்யம் கிடைத்தாலும் ருத்ரலோக ஆதிபத்யம் கிடைத்தாலும் இந்த லோகமாலும் பாக்கியம் வாய்த்தாலும், பரம புருஷார்த்தமாகிய ஒன்றான பரமபதாபவமே கிடைப்பதானால் இவற்றையெல்லாம் ஒரு புருஷார்த்தமாகவே மதிக்கமாட்டேன் : பிள்ளை எனக்கு எதிலே என்றமென்றால் 'எம்பெருமானோடு கூடவேணும், எம்பெருமானோடு சேரவேணும்; என்று மனோதங்கொண்டிருப்பதுண்டே, அதுதான் எனக்குப் பரம போக்யம் என்றார்.

இஷ்டமான விஷயத்தை அனுபவிப்பதிற்காட்டிலும் அனுபவிப்போமென்னும் மனோதமே சிறந்ததாமென்பதை அனுபவாலோகிகள் எளிதில் உணர்வர். தேனாறி எப்பொழுது தித்திக்கும்படியானது மனோதமேயாம். திருவரங்கஞ்சென்று எம்பெருமானை ஸேவிக்க வேணுமென்று ஒருவனுக்கு ஆவல் இருப்பதாக வைத்துக்கொள்ளுங்கள்; ஒருவர் போய் ஸேவித்த வந்து விட்டால் அவ்வளவிலே ஆசை நின்றுவிட்டதாகும்; அவ்வளவல்லாமல் மனோதமேயாய்ச் செல்லுமாயில் அது கெடுகாங்கு வைத்ததாமாயிருக்கும். சந்தனம் பூசிக்கொள்ளுதல், புஷ்பஞ் சூட்டிக்கொள்ளுதல், பஞ்சகச்சவேஷ்டி உடுத்துக்கொள்ளுதல் முதலிய அவலங்காரியங்களில் பிரமசாரிகளுக்கு உள்ள ஆவல் கருணஸ்தர்களுக்கு இல்லாமையும் இவ்ரு ஒரு உதாரணமாகக் காட்டத்தகும். ஆகவே அனுபவ கிராமவதி காட்டிலும் அனுபவப் பரிப்பு நிலையே சிறந்ததென்பது விளங்கும்.

ஆதிலில் உலகங்களைப் படைத்தும் பிரளயம் வந்தவாதே அவற்றைத் திருவறிற்றிலே வைத்தருளி வந்ததும் வருகிற எம்பெருமானுடைய திருவடித்தாமரைகளை நாம் சிரமேன் அணிந்து கொள்ளவேணுமென்று ஆவல்கொண்டு, அந்த ஆவலினால் கெஞ்ச நின்பண்டமாக உருகி, மேன்மேலும் பரபக்தி பரமபக்திகள் தலைபெடுத்த, அப்படிப்பட்ட பரமபக்தி

நிலைமையிலே அமர்ந்திருக்கை தானே பாம்போக்கியமானது ; எம்பெருமானது திருவடிகள் நிலைமேல் வந்து சேரவேண்டா ; திருநாடும் எய்தவேண்டா ; வழுவிலாவடிமைசெய்யப் பெறவேண்டா ; “ இவை நமக்கு வாய்க்கவேணும் ” என்கிற ஆவல் ஒன்றுமாதிரியும் அகவாதம் கெஞ்சில் கலையாடுமேல் போதுமானது ; இந்த ஆவல்தான் அமுதவெள்ளம்-இப்படிப் பட்ட ஆவல் மூன்று “ என் கண்ணினைக் கொன்றுகொளோ களிக்கும் நாளே ” “ மாயோனை மணத்தானே பற்றிநின்று என் வாயார என்று கொளோ வாழ்த்துநாளே ” “ அங்கடியவரோடு என்று கொளோ அணுகுநாளே ” “ என் மலர்ச்சென்னி என்று கொளோ வணங்கு நாளே ” “ அணியாங்கன் திருமுற்றத்து அடியார் தங்கள் இன்பயிரு பெருங்குழுவு கண்டு யானுயிசைத்துடனே என்று கொளோ இருக்குநாளே ” என்றிவை போல்வன பல பாசாங்களை வாய்வெருவிக்கொண்டு இதவே ஒரு ஆனந்தமாகப் போது போக்க பார்த்தமாயிருக்க, இந்தப் போதுபோக்கை விட்டிட்டுக் கூறைசோறு முதலிய அற்பபலன்களை அபேகித்து அங்குமிங்கும் அலைந்துழல்கின்ற பாமர்கள் அப்படியே அலையடும் ; அவர்கள் எக்கேடு கெட்டால் நமக்கென்ன ! என்கிறார் ஒருபொருட்கதை வேரார் அதைக என்னுமளவால்.

தெளிந்த ஞானமுடைய மஹான்கள் இப்படிப்பட்ட சுஷுப்தா பலன்கள் கையிலே எடுத்ததாக வந்து சேர்ந்தாலும் உதறித்தள்ளி விடுவார்கள் ; கீழ்ச்சொன்ன அமுதவெள்ளத் திலேயே அவர்கள் வளர்ந்து விருப்பர்கள் என்கிறார் மேல்.

திருவொடுமருவிய இயற்கை பெற்றினும், மாயாப் பெருவிறல் பெற்றினும், உலகம் லான்று பெற்றினும், நவ்வீடு பெற்றினும் தெள்ளியோர் குறிப்பு (இவற்றைக்) கொள்வதெண் ணாது. “ கூடுமாயசையல்ல தொன்று கொள்வனோ குறிப்பிலே ” என்றபடி எம்பெருமா னோடு கூடவேணுமென்கிற ஆசையொன்றையே தெள்ளியோர் குறிக்கொண்டிருப்பர் என்றவாறு. இங்குக் தெள்ளியோர் என்றது திருமழிசைப்பிராணையும் அவர்பேய்லவாணையும்.

“ அவாவாநுயிருருகியுக்க ” என்று தொடங்கிச் “ சிறப்பு விட்டு ” என்ற வடையில் அவா காதல் அன்பு இன்பு தேறல் அமுதம் என்று ஒருபொருட் பன்மொழிகளை இணைத்துத் தொடுத்திருப்பதனால் பகவாதுடைய திருவடிகளை முடிமேலணிந்து கொள்வதை ஆசைப் படும் விஷயத்தின் ஆழ்வார்க்குண்டான ஆதாம் அளவற்ற தென்பது கன்கு வெளிப்படும். அவாவாநுயிர் என்றவிடத்து ‘ அவா ஆர் ’ என்றும் சிரிக்கலாம் ; ஆசை நிரம்பிய என்று பொருளாம்.

ஒருபொருட்டு அசைவோர் அதைக—ஊம்ஸாரிகள் கிரும்பும் பொருள்களை ஆழ்வார் தமது திருவாக்காலே சொல்லவும் கூடு ஒருபொருட்டு என்கிறார். திருவொடுமருவிய இயற்கை—நாது 5-ளில் அழிந்துபோகக்கூடிய ஐச்வரியமல்லாமல் எப்போதும் ஸ்திரமாயிருக் கக்கூடிய ஐச்வரியத்தைப் பெற்றாலும் என்றபடி. மருவதல்—எப்போதும் கூடியிருத்தல். இயற்கை—கன்மை ; ஐச்வரியத்தோடு எப்போதும் கூடியிருக்குத் தன்மையாவது நித்ய ஸ்ரீமாதாக இருக்கை. அப்படிப்பட்ட நிலைமையையும் தெள்ளியோர் குறிப்பு வேண்ட மாட்டாதாம்.

மாயாப்பெருவிறல்—ஐச்வரியம் அளவற்றிருந்தாலும் அவற்றை அறுபகிப்பதற்கு உறுப்பான சக்தி மூர்ணமாக இவ்வாசியில் பயனில்லையே ; அந்த சக்தியும் கூடவே கிடைக்கப் பெற்றாலும் எப்போதும் வேண்டார்கள் என்றபடி. மாயா—மாய்தலாவது

அழிதல்; அழியாத என்னை. உலகம்மூன்றினோடு—கீழே சொன்ன நித்யமான ஐச்வரியம் என்றமாத்நிமேயல்; மூவுலகத்தையும் ஆளும்படியான பெருஞ்செல்வம் கைபுருந்தாலும் வேண்டார்களென்கை. பலசொல்லி என்? ஸகல ஐச்வரியங்களுக்கும் மேற்பட்டதான மோகக்ஷணம்மாய்ந்தாலும் பெறுவதாருந்தாலும் “எம்மாவீட்டுத் திறமும் செப்பம்” என்றும், “இச்சுவை தவிரயான்போய் இத்திலோகமாளும் அச்சுவை பெற்றும் வேண்டேன்” என்றும் [பாவோ கார்யதா கச்சதி] [வைகுண்டவாஸோபி ந மேயிலாஷ:] என்றும் சொல்லுகிறபடியே அந்த மோகக்ஷணமையும் ஒரு பெருளாக மதியார்களென்கை.

ஆக இப்பாட்டால்—ஸம்ஸாரிகளைப்போலே உலகப்பலன்களை விரும்பி அடியாடிக் கிவேஷகளைப்போலே பகவத்கிஷயத்தில் அதுராகம் மிக்கிருப்பதே சமக்கு ப்ராப்சம் என்று ராயிற்று. ... (உ)

2580 குறிப்பில்கொண்டு நெறிப்பட * உலகம் மூன்றுடன் வணங்குதோன்று பகழ், ஆனை* மெய்பெற நடாய தெய்வம் ஐவரில் முதல்வனாகி * சுடர்விளங்ககலத்து * வரைபுரை திரைபொரு பெருவரை வேருவர்* உருமுலோலி மலி நளிர்கடற்படவர வரக உடல்தடவரை சுழற்றிய * தனிமாத் தெய்வத்தடியவர்க்கினி காழாஸாகவ யிசையங்கொல்? * ஊழிதோறுழியோவாதே. (ங)

மூன்றுஉலகம் மூவுலகங்களும்
நெறி பட } கல்வழிபடிந்து உஜ்ஜீவிக்கும்
குறிப்பில் } படியாக
கொண்டு } திருவுள்ளம்பற்றி,
உடன்வணங்கு } அவ்வுலகங்களெல்லாம் ஒன்று
தோன்றுபுகழ் } சேர்ந்து வணங்கப்பெற்றமை
யால் ப்ராஸித்தமான கிர்த்தி
யையுடையதாய்
ஆனை மெய் } தனது ஆற்றைநாயத் தடை
பெற நடாய } யின்றிச் செலுத்தாமலாய்
தெய்வம் மூவ } மூன்று மூர்த்திகளுக்கும்
ரில் முதல்வன் } ப்ராஸானாய்
ஆகி
சுடர்விளங்கு } திருவாபரணச்சோதி விளங்கு
அகலத்து } கின்ற திருமாய்ஸையுடைய
ஐவர்,
வரை புரை } மலைபோன்ற
திரை } அலைகள்
பொரு } எறியப்பெற்றதாய்.

பெரு வரை } குட்பர்வதங்களும் அஞ்சும்படி
பெருவரை } யாக
உரும் முரல் } இடிபோல் ஒலிக்கின்ற கோஷம்
ஒலி மலி } நிறைந்ததும்
களிர் } குளிர்ச்சியையுடையதுமான்
கடல் } கடலில்,
படம் அரவு } படக்களையுடைய ஸர்ப்பராத்
அரக உடல் } னுதிய வாஸுகியின் உடலை
தடவரை } (மந்தாமென்கிற) பெரிய
மலையிலே
சுழற்றிய } கட்டிக்கழற்றினவனாய்,
தனி } அந்நிதியான
மே தெய்வம் } தேவாதிதேவனுடைய
அடியவர்க்கு } பக்தர்களுக்கு
காய் இனி } காய் இனி ஸர்வ காலமும்
ஊழி தோறு } ஊழி தோறு ஆட்பட்டிருத்
ஊழி ஊழாடி } கப்பொருத்தமாக
ஆன் ஆக }
நிசையுள் } கொள்

* * *—[குறிப்பில்கொண்டு. பகவத்பக்தியைப் பற்றிப் பேசுகிறார் கீழ்ப்பாட்டில். பகவானோடு கின்றுவிடாமல் பாகவதானவுஞ்சென்று பக்திபண்ணுகை ஸ்வரூபமாகவராக அப்படிப்பட்ட பாகவதபக்தி சமக்கு இனி ஒருநாளும் வழுலாமல் காச்வதமாக உலகமாகக் கூடுமோவென்று அந்த கிஷ்கிணின் சமக்குண்டான அகாஸை வெளியிடுகிறார் இதில்.

குறிப்பில்கொண்டு என்றுதொடங்கித் தனிமாத் தெய்வம் என்றபுள்ளும் மெய்பெரு மாணுடைய ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களைச் சொல்லுகிறார். உலகம் மூன்று நெறிப்படக் குறிப்பில் கொண்டு உடன்வணங்கு தோன்றுபுகழ்—தன்னாலே பாடக்கப்பட்ட மூவுலகங்களையும் கீழி யில் செல்லாமல் நவீனத்தில் படிந்து உஜ்ஜீவிக்கவேண்டுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அப்படியே அவை கல்வழிபடித்து தன்னை ஸ்வயங்க அதனால் எங்கும் பந்த புகழையுடைய உலகம் என்றுரை.

ஆனை மெய்பெற நடாய—ஆனையாவது ஆஜ்ஞை; எம்பெருமானுடைய ஆஜ்ஞையாவது—சாஸ்தாம்; ச்ருதி: ஸ்மருதி மனாவாஜ்ஞா யஸ்தாமுஸ்வங்க்ய வர்த்ததே—ஆஜ்ஞாச் சேதி மமத்ரோஜீ மத்பக்தோசி ந வைஷ்ணவ: * என்று எம்பெருமான்தானே அருளிச் செய்திருக்கிறபடி ச்ருதிஸ்மருதிகள் முதலிய சாஸ்தாங்களாகிற தீவ்யாஜ்ஞையைத் தடை யின்றி எங்கும் கடத்துபவன் என்கை. * “கலைகளும் வேதமும் நீதிநூலும் கற்பமும் சொற் பொருள்நாடும், மற்றை நிலைகளும் வானவர்க்கும் பிறர்க்கும் நீர்வாரினால் அருள்செய்து” என்றபடி தன்னுலே அளிக்கப்பட்ட சாஸ்தாங்கள் பழுதுப் பாதபடி அவற்றை உலகில் நன்கு பேசாமை செய்கிறபவன் என்றவாறு.

தெய்வம் பூவரில்முதல்வனுதி—அரி அயன் தான் என்று சொல்லப்படுகிற மூன்று தெய்வங்களுள் முதல் தெய்வம் தானாயிருக்கை. “ஆனை மெய்பெற நடாய தெய்வம் மூவ ரில்” என்று சேர்த்து நடாய என்பதை தெய்வம் மூவர்க்கும் விசேஷணமாக அவ்வயிப்பதும் பொருந்தும். அப்போது, எம்பெருமானாகிய தன்னுடைய ஆஜ்ஞையை உள்ளபடி பரிபா ஷிக்கின்ற பிரமன் சிவன் இத்தான் என்றும் மூவர்க்கும் சிவாமரன் என்று பொருளாம். இப்போது, பூவரில் என்றது மூவர்க்கும் என்றபடி.

கடர்விளங்கு அகலத்து—கடாவது தேஜஸ்ஸு; திருவாபரணங்களாலுண்டாகும் தேஜஸ்ஸைச் சொல்லுகிறது. திருவாபரணச் சோதியாலே பளபளவென்று விளங்குகின்ற திருமார்ப்பாணி யவனாய் என்றபடி.

வரைபரைநிறைபொரு என்று கொடங்கித் தடவரைசுழற்றிய என்னுமனவும் ஒரு வாக்கொண்ட தூவாபரணமுனியின் சாபத்தால் தேவர்களின் செல்வம் யர்வும் கடலில் ஒளிந்து ளுதித்தவிடிலே அகலத்து பொருது அமரனா வென்றனர்; பின்பு இத்தான் தேவர்க ளெல்லி திருமலைச் சாரணமாகி அப்பொன் அபயமளித்தது கட்டிலையிட்டபடி அசுரர் களையும் தூவாபரணம் மந்தமகைய மந்தாக கட்டி வானுகியென்றும் மதுநாகாத் தைக் கடைகளாகப்பிழிபிழிப் பற்காடிக் கடையலாரினர். அப்போது மந்தாகிய மந்தா டிபை வினாள்லோ அழகிவிட, தேவர்கள் வேண்டுகோளினால் திருமால்பெரியதேவர் ஆமை மைவெடுத்த அம்மையின் கீழேசென்று அனைத் தனது முதுகின்மீது கொண்டுதாய்க் குழந்தை சட்டிக் அழுத்திவிடாப் கடைதற்கு உபயோகமாம்படி அதற்கு ஆதாமாக எழுந் தருளியிருந்தான். அப்போது, வானுகி நாகத்தின் வாலைப்பிடித்துக்கொண்ட தேவர்க ளார் தலைவாய்பிடித்தக்கொண்ட அசுரர்களும் ஆகிய திருதிறந்தாரும் அகலை வாய்ப் பிடித்து இழுத்துக் கடை யலைவ் வாய்பயில்லாதவராய் தற்கு அதனோக்கி அத்திருமால் சான் ஒரு திருமேனியைத் தலித்து தேவர்கள் பங்கத்திலேயும், வேறொரு திருமேனியைத் தலித்து அசுரர்கள் பங்கத்திலேயும் வின்று வானுகியின் வாலைபும் தலையையும் பிடித்து வல மும் இடமுமாக இழுத்துக் கடைந்தான் என்ற வாலாறு அறியத்தக்கது.

கடைகிற அக்காலத்தில் கடலானது மிகவும் பயங்கரமாக இருந்ததென்பதைக் கூறு கின்றார் வரைபுரை நிறைபொரு என்று கொடங்கி. அப்போது கடலில் ஸாதாரணமான அலைகள் சிவர்பளில்லை; ஒவ்வொரு அலையும் ஒவ்வொரு மலை பெயர்த்தாற்போலே பெயர்ந்து வந்ததாம். புணர்—உவமைபுருபு; மலைபோன்ற [பெருப்பெருத்த] அலைகள், பொரு—மேசைப்பெற்றது இது கடனுக்கு விசேஷணம். உருமுரலொலிமலி என்பதும் கடனுக்கு விசேஷணம். கடைகிறகாலத்தில் கடலில் உண்டான தவளியானது இடியிடித்தாற்போ

பிருத்ததாம். அந்த தவனி குலபர்வதங்களையும் நடுக்கி அசைக்கவற்றாயிருந்தமை தோற்றப் பெருவரைவெருவா எனப்பட்டது. உரும் என்றும் உருமு என்றும் இடிக்கும் பெயர்; உரும் முரல் என்று பிரிக்க. இடிபோலே முரல்கின்ற [கோஷிக்கின்ற] யாதொரு ஒலியுண்டு, அது மலி--கிறைந்திருக்கிற என்றபடி. “வரைபுரைதிரை போரப் பெருவரை வெருவற” என்ற பாடமும் ஒக்கும்.

குளிர்கடல்--குளிர்த்த கடலிலே. கடலுக்கு இயற்கையாகவுள்ள குளிர்த்தியைச் சொல்லுகிறதன்று இங்கு; கீழ்ச் சொன்னபடி படிக்காமியிருக்கச்செய்தேயும் எம்பெருமானுடைய கடாசும் பட்டமாத் திரத்தின் குளிர்த்தபடியைச் சொல்லுகிறது. இப்படிப்பட்ட கடலிலே மத்தாக நாட்டின மந்தாமலையிலே வாணுகி நாகத்தைக் கடைகயிருகக் கட்டிச் சுழற்றிய யாதொரு தனிமாத் தெய்வமுண்டு-ஒப்புயர்வற்ற பாதேவதை, அதற்கு நாம் ஆளாவதிலுங்காட்டில், அதற்கு ஆட்பட்டிருக்கும் அடியவர்களுண்டே, அவர்க்கு [ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு] இனிமேலுள்ள காலமெல்லாம் நாம் ஆட்பட்டிருக்க வாய்க்குமா? இப்படிப்பட்ட மஹா பாக்யமும் நமக்குக்கடைக்குமோ? என்றாராயிற்று.

ஆளாகவே என்ற விடத்திலுள்ள ஏகாதத்தைப் பிரித்து “அடியவர்க்கே” என்ற கூட்டிக்கொள்ளலாம். பிரயோஜனாத் தாபாரன தேவதைகளுக்காகத் தன் உடம்புநோவக் கட்டிக்கடைந்து அம்ருதத்தைக் கொடுத்தானென்கிற மஹோபகாரத்தில் நடுபட்டிருக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கே ஆட்பட்டிருக்க விரும்பினாராயிற்று.

ஊழிதோறுழி--ஊழியூழிதோறு என்கை. ஊழியாவது காலம்; ஊகல காலமும் என்றபடி. ஓவாது என்றது - நடுகிள் ஒரு கூணமும் பாழாகாமல் என்றவாறு. (ந)

2581 ஊழிதோறுழி யோவாது * வாழியவேன்று யான்தோழ விசையுங்கொல் ? * யாவதை யுலகமும் யாவரு யில்லா * மேல்வரும் பெரும்பாழ் காலத்து * இரும்பொருட் கேல்லா மரும்பெறல் தனிவித்து * ஒருதானாகித் தெய்வகான்முகக் கோழுமுளை யீன்று * முக்கண்சீனோடு நேவுபலநுதலி * ஸுவலகம் விளைத்த வுந்தி * மாயக்கடவுள் மாமுதலடியே. (ச)

யாவதை உலகமும் யாவரும் இல்லா மேல்வரும் பெரு பாழ் காலத்து திரு	எவ்வகைப்பட்ட லோகங்களும் எவ்வகைப்பட்ட பிராணிகளும் இல்லாமலிருக்க கீழ்க்கழித்த மஹா பாயய காலத்தில்	முக்கண	முக்கணமொன்று சிவன்
பொருட்டு எல்லாம்	எண்ணிறந்த ஆத்ம வஸ்துக் களுக்கெல்லாம்	சுசெழு பல தேவு நுதலி	முதலிய பல தேவதைகளை உண்டாக்கி
பெறல் அரு தனி ஒரு வித்து தான் ஆகி	பெறுதற்கரிய ஸுவதைக் காரண மும் தானையாய்க்கொண்டு	மூ உலகம் விளைத்த வுந்தி	(ஆக இவ்வகையானே) மூன்று லோகங்களையும் உண்டாக்கின திரு நான்கு யுடையவனாய்
தெய்வம் நான் முகன் கொழு முளை என்று	நான்முகக்கடவுளாகிற சிறந்த ஒரு முனையைப் படைத்து	மாயன் கடவுள்	ஆச்சரியபூதனாய் ஸர்வோத்தமமான ஸ்ரீமக் நாராயணனுடைய
		மா முதல் அடியே ஊழி ஊழி தோறு	(உ.ஸ்ரீபனத்திற்கு) மூலகாரண மான திருவடிக்கொடைய ஸர்வகாலமும்
		ஓவாது வாழிய என்று யாம் தொழ இசையுள்	இடைவிடாமல் 'வாழ்க்கிடுக' என்று நாம் சொல்லி வணங்கும்படியாக (பாக்கியம்) வாய்க்குமோ, கொல்

(அவின் மூலமாக)

* * *—[ஹழிதோறுழி.] கீழ்ப்பாட்டில் “தனிமாத் தெய்வத் தடியவர்க்குள்ளி நாயர் ளாகவே இசையுங்கொல்” என்று பாகவதசேஷத்வம் நமக்குக் கிடைக்குமா? என்று மனோ ரதித்தார்; பாகவதர்களை அதுவர்த்தித்துப் பார்த்தார்; அவர்கள் எப்போதும் “பல்லாண்டு பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டு...உன் சேவடி செவ்வி திருக்காப்பு” என்று எம்பெருமான் திருவடி களுக்கு மங்களாசாஸனம் செய்வதையே தொழிலாகக் கொண்டிருந்தார்கள்; அதைப்பார்த்து “இவர்களுடைய காலசேஷபமேயன்றோ நமக்கு உத்தேசம்; இவர்களோ இடைவிடாது எம்பெருமான் திருவடிகளுக்கு மங்களாசாஸனமே பண்ணிக்கொண்டிருக்கின்றார்கள்; இது மிக அழகாயிரப்பினது; இப்படிப்பட்ட போதுபோக்கு நமக்கும் கிடைக்குமாயின் கலையிருக்குமே!” என்று கொண்டு, அப்படிப்பட்ட பாக்கியம் வாய்க்குமா என்பதற்கு இடம்.

யாவதையுட்கமும் என்று தொடங்கி மாயக்கடவுள் என்னுமளவும் எம்பெருமானு டைய பெருமையைப் பேசுகிறார். “பன்மைப் படர் பொருளாதமில்பாழ் நெடுங்காலத்து நன்மைப்பாடிப்பண்ணி நான்முகிப்பண்ணித் தன்னுள்ளே, தொன்மையகங்கிய தோற்றிய குழல்கள் கிந்தித்தே” என்ற பாசரம் இங்கு அதுஸந்திக்கத்தரும். சேதவர்க்கங்களி லும் அசேதவர்க்கங்களிலும் ஒன்றுமில்லாதபடி மஹாப்ரளயக் கோத்தகாலத்தில், தேவ மதுஷ்யாதி ரூபத்தாலே எண்ணிறந்தவைகளாய் அசித்தோடே கலசிக்கிடப்பவையான ஜீவ வஸ்துக்களுக்கெல்லாம் தானே காரணமாயிருப்பவன் எம்பெருமான்.

தனிவித்து ஒரு தானாகி—தான் ஒரு தனிவித்தாகி என்று அகவியிப்பது. வித்தாகி என்னுமல் ஒரு வித்தாகி என்னுமல் ஒரு தனிவித்தாகி என்றதனால் - கிமித்தகாரணம் ஸஹகாரி காரணம் உபாதான் காரணம் என்கிற மூவகைக் காரணங்களும் எம்பெருமான் தானேயா கிறான் என்று தெரிவிக்கப்பட்டதாயிற்று. உலகில் குடம் துணி முதலிய வஸ்துக்கள் ஜனிக் கவேஹுமாரால் மேற்சொன்ன முக்காரணங்களும் அமையவேண்டும்; பாளைக்கு மண் உபாதான் காரணமென்றும், சக்கரம் தடி தண்ணீர் முதலியவை ஸஹகாரிகாரண மென்றும், குயவன், காலம், அத்ருஷ்டம் முதலியன கிமித்தகாரணமென்றும் சொல்லப்படும். கார்யவஸ்துக்களுக்கெல்லாம் இப்படிப்பட்ட காரணங்கள் இருந்தாக வேண்டுமாயின் பிரபஞ்சமாகிற காரியத்திற்கு எது உபாதானகாரணம்? எது ஸஹகாரி காரணம்? எது கிமித்தகாரணம்? என்றுதேள்வி றதற்குமே; எம்பெருமான்குளே மூவகைக் காரணமுமாகிறானென்பது வேதாந்திகளின் கொள்கை. இஃது இங்கு விரிப்பிற் பெருகும்.

மேல்வரும் என்பதற்கு, கீழே கழிந்த என்று பொருள் கொள்ளுதல் சிபீதஸ்சுஷிண விஷலெவிக். இங்கு விராக்யான ஸ்ரீஸூக்தி—“மேலென்றது பண்டென்றபடி; வருமென் னது போனவென்றபடி.”

அரும்பெறல் என்றது கிரீஷேதுகத்வத்தைக் காட்டும். இப்படிப்பட்ட கிவக்ஷணமான தொரு காரண வஸ்துவானது ஸம்ஸாரிகளிடத்திலுள்ள கிருபையினால் தானாகவேவந்து முகங் காட்டிக் காரியம் செய்ததென்கை. அன்றி, ஒருவருடைய முயற்சியால் பெறமுடியாதது.

அத்வாக ஸ்ருஷ்டியென்றும் ஸத்வாக ஸ்ருஷ்டியென்றும் ஸ்ருஷ்டி இருவகைப் படும். எம்பெருமான் தானே நோக ஸ்ருஷ்டிப்பது அத்வாகஸ்ருஷ்டியாம்; ஒருவன் மூலமாக ஸ்ருஷ்டிப்பது ஸத்வாக ஸ்ருஷ்டியாம். அண்டஸ்ருஷ்டி யரையில் தானே ஸ்ருஷ்டிப்பதாதகால் அது அத்வாகஸ்ருஷ்டி. இவ்வருளுள்ளவற்றை காண்முகன் மூலமாக ஸ்ருஷ்டி

டிக்கிறாளுகையாலே இவற்றின் ஸ்ருஷ்டி ஸத்வாகஸ்ருஷ்டி. இதைச் சொல்லுகிறோமேல் தேய்வகான்முகக்கோழுமுனையின்று என்று. கப்பும் கிளையும் கரையும் கணியும் முனையின்னு உண்டாகிறபடியால் நான்முகன் இங்கு ஒரு முனையாகக் கூறப்பட்டான். கோழுமுன என்றது சிமந்த அங்குரம் என்றபடி. இப்பாலுள்ள கார்யவர்க்கங்களைப்பெல்லாம் உண்டாக்குகைக்குப் பாங்கான யோக்யதையை யுடையவன் சோமன் என்றவாறு.

“நான்முகனை நாராயணன் படைத்தான், நான்முகனைத் தான்முகமாய்ச் சங்கரனைத்தான் படைத்தான்” என்றபடி சோமன் முதன்முதலாகச் சிவனைப் படைத்தனனாதலால் முக்கணீசனோடு என்றும், பிறகு அடைவே பல தேவதைகளையும் ஸ்ருஷ்டித்தனனாதலால் தேவபலநுதலி என்றும் அருளிச்செய்தார். ஆக, ஸத்வாகஸ்ருஷ்டியாலே உண்டாக்கின எகவயஸ்துக் களுக்கும் மூலகந்தம் திருநாரியாகையாலே முவுலகம்விளைத்தவந்தி என்றார். இப்படிப் பட்ட திருவுத்தியையுடைய மாயக்கடவுளுண்டு—ஆச்சரியமான ஞானசக்திசுருடையனான ஸர்வேச்வரன், அவனுடைய திருவடிகளை, ஸுழிதோளாழி யோவாது வர்ப்பியவென்று யாக் தொழி விசையுங்கொல்.

அதத்திருவடிகளைச் சரமப்படுத்திக் காரியங் கொண்டவர்களைப்போலே காரும் ஆகாமல் அவற்றுக்குப் பல்லாண்டுபாடப் பெறவேணும். வாழிய—எயங்கொள்வீரே முற்றம். (ச)

2582 மாமுதலடிப்போதோன்று கவிழ்த்தலர்த்தி * மண்முடிதுமகப்படுத்து- * ஒண்டாடிப்போதோன்று விண்ணேலிது * கான்முகப்புத்தேள் காலேயிந்துவப்ப * வானவர் முறைமுறை வழிபட நிறீ இ * தாமரைக்காடு மலர்க்கண்ணோடு கனிவாயுடையது மாய் * இருகாயிராயிரம் மலர்த்தன்ன * கற்பகக்காவ பற்பலவன்ன * முடிதோளாயிரம் தழைத்த * கெடியோய்க்கல்லது மடியதோவுலகே. (சு)

மா முதல் அடி	{ (உலகத்துக்கெல்லாம்) நான்முகப் போது ஒன்று கவிழ்த்து	கனி வாய் உடையதும்	{ கொல்லவர் கவிழ்ப்பார்த்து திக அகழ்ந்தவழி உடையவன் அடி
அளித்தி	{ மூலைய வெல்லம் திருவடி கருன்னடக்கி ஸ்வாதீனப்படுத்திக்கொண்டும்	இரு காயிரம் ஆசிரம் மலர்த்தன்ன	{ பெரிய ஆசிரம் ருத்ரிசாகன் சேர்த்து கருத்தறிபாண்ட
மண் முடிதும்	{ அடியிய தேஜஸ்ஸு கின்றந்த மற்பெரு திருவடித் தாமரையை	முடி	{ திருவாரேகந்தை யுடையனாயும்
அகப்படுத்தி	{ பிரமதேவனுடைய உடைகொண்டி	பல் பல கற்பகம் காயு அன்ன	{ பலவகைப்பட்ட கற்பகச் சோலைகள் போலே
ஒண்டாடி அடி	{ ஆச்சரியமும் ஸந்தோஷமும் அடையும் படியாகவும்	தோள் ஆசிரம் தழைத்த	{ ஆசிரம் திருத்தோள்கள் பணைத் திருக்கப் பெற்றவாறுமுள்ள
போது ஒன்று	{ மறையுள்ள தேவர்கள் சான்றிவ விதிப்படி	கெடி யோய்க்கு அல்லதும்	{ பரம புருஷனான உலகத்துக் கனி
நான் முகன் புத்தேள் காடு	{ ஆராதிக்கூறாடி யாகவும் ஆகாசத்திலே செலுத்தி		{ (வேறு யார்க்கேனும்)
எயங்கு உயப்ப	{ கிழத்தி	மலர்	{ இவ்வுலகம் அடியாப் பட்டக் கூடியதோ
வானவர் முறை முறை வழிபட	{ தாரினாக்காடு மலர்க்காத் போலிருக்கிற திருக் கண்களையுள்		
கண் செலீஇ கிரீஇ			
தாமரை காடு			
மலர்			
கண்ணோடு			

***[மாமுதல்] என்பதற்குமான் உலகமளந்த கவிதைகளை அருளத்தித்து, ‘இப்படியும் ஒரு ஸௌவபயமும் ஸௌவெய்யமும் உண்டாவதே’ என்றிடுபட்டு ஆச்சிர்ச்சகாகத் தன்ன

அழிய மறற்கு காரியஞ்செய்கிற மழைநாபகாரகலகிய பரமபுருஷனுக்கன்றி வேறுபாருக்கு இவ்வுலகம் அடிமைப்பட முடியுமீ? எல்லா தலையிலும் திருவடிகளைப் பரப்பின தெய்வத்தை நோக்கி “அன்றிவ்வுலகாளந்தாய் அடிபோற்றி” என்று மங்களாசாஸனம் பண்ணுகை ஏற்குமே யன்றி அவன் திருவடிகளின்மீது துகையுண்ட சிலரை நோக்கி ‘ஜய கிஷகிபவ’ என்னக் கூடுமோ வென்கிருர்.

மாமுதல்—என்பதைத் திருவடிக்கு விசேஷணமாக்கி உரைப்பதன்றி அண்மையினி யாகக் கொண்டு, உலகங்கட்கெல்லாம் ஆதிகாணனான எம்பெருமானே! என்று ஸம்போ தம்மாக உரைத்தலும் ஒக்கும். போது—புஷ்பம்; அதாவது தாமரைப்பூ. அடிப்போது— பாதாபிந்தம். அதைக் கவிழ்த்துப் பரப்பிப் பூமண்டலம் முழுவதையும் ஸ்வாதினப்படுத் திக்கொண்டானாயிற்று.

சேலீஇ—சொலுத்தி; சொல்லிசையனபெடை. “வானவர் முறை முறை வழிபட நேரீஇ” என்றே பெரும்பாலும் ஒதுகின்றனர். நிரீஇ என்றபாடமும், கிதத்தி என்று அதற்குப்பொருளும் அஸ்மதாசார்யர் அருளிச் செய்தது. நேரீஇ என்ற பாடமும் பொருத்தம்; வியாக்கியானத்திற்கும் இணங்கும். வானவர்—தேவர்கள், நேரீஇ—நல்வழிப் பட்டு, முறை முறை—சாஸ்தா விதிப்படி, வழிபட—ஆரதிக்கும்படியாக என்று பொரு ளாகக் கடவது. நேரீஇ—இறந்தகால விஷயெச்சம். நேறி—பகுதி; இ—இறந்த கால விஷயெச்ச விநாதி; இகாம் ஈகாரமானதும் அளபெடுத்ததும் விகாரம். நான்முகப் புத்தேன்=புத்தேன் என்று தெய்வத்திற்குப் பெயர்; நான்முகன்+புத்தேன்; நான்முகப்புத் தேன் பிரமதேவன் என்றபடி. அவனுடைய நாடு வியந்து உவப்ப என்றது—அவனுடைய நாட்டிலே உள்ளவர்கள் ‘தாமரை போல் பரம போக்யமான ஒரு திருவடி இங்கே வந்து ஸேவையா னாதிட்டே!’ என்று ஆச்சரியமும் ஸந்தோஷமும் உடைய என்றபடி.

தாமரைக்காடு என்று தொடங்கி உலகளந்த பெருமானுடைய சில அவயவங்களையும் திருவடிகேதத்தையும் வருணித்திற்று. இப்படி விசேஷணனான பரமபுருஷனுக்குத், தவிர மற்ற யார்க்கேனும் அடிமைப்பட உரியதோ இவ்வுலகம்?

கேடியோய், என்பதன் முன்னினை கேடியோய் என்பது. (ரு)

2589 ஒழு உலகினதியல்வே * ஈன்றோளிருக்க மனைரீராட்டி * படைத்திடந்துண்டுழங்கு நளந்து * தோந்துலகளிக்கும் முதற்பெரும் கடவுள் நிற்ப * புடைப்பலதானறி தெய்வம் பேணுதல் * தனது புல்லறிவாண்மை பொருத்தக்காட்டி * தோல்வன முதலா வல்லன முயலும் * இனையசெய்கை யின்புதுன்பளி * தோன்மாமாயப் பிறவியுள் நீங்கா * பன்மா மாயத்தமுந்தமா களிர்க்கதே. (கூ)

உலகு	தோகங்கலை	தோந்து	{ இப்படியாகவே இன்னும் பல
படைத்தி	ஈருஷ்டத்தம்		ரகஷண வழிகளைச் சித்தித்துக்
	(ஒருகால் வராவா வதாய்த்தில்)		கொண்டு
இடத்து	உத்தரித்தம்		{ முக்காலங்களிலும்) ரகஷித்துக்
	(மற்றொருகால் பிரளயம்	அளிக்கும்	கொண்டே இருக்கிற
உண்ட	வந்தபோது) வயிற்றிலே		{ ஸர்க்காரணனும் பராத்பரண
	வைத்து நோக்கியும்	முதல் பெரு	மான ஸ்ரீ மங்காராயணன்
உயிர்த்து	நேரு வெளிப்படுத்தியும்	கடவுள் நிற்ப	{ எழுந்தருளியிருக்கவும்
	(பின்னுமொருகால்		(அவனை ஆச்சரித்து உலுஜினிக்க
அனந்து	தரிசிக்காமையி) ஸ்வாதினப்		மாட்டாமல்)
	படுத்திக்கொண்டும்		

புடை	{ ஏதோ வொரு மூலையில் சொல்லப்பட்டும்	இனிய	{ இப்படிப்பட்ட காரியங்களையிரோ செய்தாக	{ பின்றன ;
தான் அந்	{ தான்தோன்றித்தனமாக அறிந்து கொள்ளக் கூடியவும்	அளி	{ (அந்த கூடாததெய்வங்களின்) பாணாதமோ	
பல்	{ பல்வகைப்பட்டு மிகுத்தே	இன்பு தன்பு	{ னாகமென்று பேர் மாத்திரமான துக்கம் ;	
தெய்வம்	{ தேவதைகளை		{ (அதாவது என்னெனில்);	
பேணுதல்	{ ஆராதிப்பது,	தொல்	{ அகாதிபாய்	
தனது	{ தன்னுடைய	மா	{ மஹத்தாய்	
புல்	{ நீசபுத்தியை	மாயம்	{ ஆச்சரியமான	
அறிவாண்மை		பிறவிபுள்	{ ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும்	
பொருத்த	{ விளக்கக் காட்டிக்கொண்டு	நீக்கா	{ ஒருநாளும் நீங்குதலின்றிக்கே	
காட்டி		பல் மா	{ பல்வகைப்பட்ட வ்யாமோஹ	
சுன்றோள்	{ பெற்ற தாய்க்கு ஒரு உபசாரமும்	மாயத்து	{ ஜகத்க்களான சப்தாதிவிஷ	
இருக்க மனை	{ பண்ணுதே விட்டிட்டு அறி		{ யங்களினே	
கோட்டி	{ வற்றதொரு மனைக்கட்டடைக்கு	நளிர்ந்த	{ ஆழ அழுந்திக் கிடப்பதாம் ;	
கொல்வன	{ உபசாரம் பண்ணுவது போல,	அழுந்தும் ஆ	{ இப்படிப்பட்ட லோகன்வாபாவம்	
முதலா	{ ஆதி பவிகொடுத்தல் கோழி பவி	ஒரு உமகினை	{ என்ன பரிதாபம் ஐயோ!	
	{ கொடுத்தலாகிற ஜீவஜிம்ஸை	இயல்வு	{ (என்கிறார்.)	
அல்லன	{ முதலான			
முயற்சி	{ தப்புக் காரியங்களைச் செய்ய நினைக்கையாகிற			

* * * —“முடிதோளாயிரந்தழைத்த செடியோய்க்கல்லது மடியதோயுலகே” என்று கீழ்ப்பாட்டிலுள்ளிச்செய்த ஆழ்வார் தம்முடைய கொள்ளைப்படியே உலகமனைத்தும் எம் பெருமானை வணங்கி வழிபட்டு உலுழிவிக்கின்றதா என்று ஆராய்ந்துபார்த்தார். கூடாத பலன்களை விரும்பி கூடாததேவதைகளை ஆரதிக்கின்ற கூடாத ஜனங்களே மிகுதியாகக் காணப்பட்டன; பரிதாபம் பொறுக்கமாட்டாமல் ஐயோ! ஐயோ! இப்படியும் உலகம் பரழாய்ப்போவதே! என்று வயிற்றிலும் தலையிலும் அடித்துக்கொள்ளுகிறார்—ஒ ஓ என்று கதறுகிறார். இப்படி இவர் ஒ ஓ என்று கதறுகிற கதறல் எவ்வளவு தரம் கேட்டு மென்னில், இவர்தாம் கீழ்ப்பாட்டில் பேசின மேலுலகனந்த திருவடி எவ்வளவு தரம் சென்றதோ, அவ்வளவிலும் மேலாகவே சென்று ஒலிக்குமென்று கொள்ளீர்.

இவ்வுலகின் ஸ்வபாவத்தை நாம் என்ன சொல்லுவோம்! இவ்வுலகம் செய்கிற காரியம் என்னவென்றால், நன்றிகெட்ட காரியஞ்செய்யாநின்றது. பிள்ளையைப் பெறுவதற்கு முன்பு பல்வகைக் கஷ்டங்கள் பட்டும் பெற்றபின்பும் குறையற ஸம்ஸகிப்பதற்காக எத்தனையோ வருத்தங்கள் பட்டும் நன்மையே செய்து போருகிற மாதாவுக்குப் பல்வகை உபசாரங்கள் செய்யவேண்டியது பாரப்தமாய்நுக்க, அவளைத் திரைக்கரித்துவிட்டு உபயோகமற்ற வொரு மனைக்கட்டையை ஆதரித்து அதற்குக் கொண்டாட்டங்கள் செய்வான்போலே இவ்வுலகத்தவர்கள், பல்வகை உபகாரங்களும் செய்து போருகிற எம்பெருமானை அகாதரித்துவிட்டு ஒரு நன்றியும் செய்யமாட்டாத அசேதகபராய்க்களான புதுத்தெய்வங்களைக் கொண்டாடுகின்றார்களே! இது விவேகமிருந்து செய்கிற காரியமோ? அறிவு உள்ளவர்கள் இப்படியுஞ் செய்வார்களோ? எம்பெருமான் இவ்வுலகுக்குச் செய்த உபகாரங்களை இன்று நான் புதிதாகச் சொல்லவேண்டுமோ? இறகு ஒடிந்த பனிகளைப்போலே கரண களேபங்களை யிழந்துகிடந்த இவ்வாத்தமாக்களைக் கரணகளேபங்களோடே கூட்டினதும், ஹிரண்யாக்ஷன் பாயாகச் சுருட்டிக்கொண்டுபோன இந்நிலவுலகத்தை மஹா விராடாமாகி மீட்டுக் கொண்டந்ததும், இவ்வுலகமெல்லாம் பிரளயப் பெருங்கடலில் நசித்துப்போக நேர்ந்தகாலத் தத் திருவயிற்றிலே வைத்து ஸம்ஸகித்ததும், பிரளயங்கழிந்தவாறே பழையபடி வெளியிட்டதும், மாவளியிட்டதே நிரோற்றுப் பெற்றுத் தாளின்கீழ் ஆட்படுத்திக்கொண்டதும் முதலான

உபகாசங்கள் சொல்லமுடியுமோ? இப்படிப்பட்ட உபகாசங்கள் இன்னும் எத்தனையோ செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி யிருப்பவனன்றோ திருமாவ். அவனைத்தவிர வேறொரு முழு முதற்கடவுள் இவ்வுலகுக்கு உண்டோ? நன்றியறிவுள்ளவர்கள் அப்பெருமானுக்கன்றோ பணியிடைகள் செய்யப் பார்ப்தம்; அவனுக்குச் செய்யாததோடு ஒரு நன்றியுஞ் செய்யமாட்டாத தேவதாந்தங்களுக்குப்போய்ப் பணியிடை செய்கிற இவ்வுலகின் அபிவேகத்தை என்ன சொல்லுவோம்? அந்த தேவதாந்தங்களுக்கு இவர்கள் செய்கிற ஆாதனம் என்ன வென்றால் ஆட்டை வெட்டிப் பழிவிடுவதும் கோழியைக்கொன்று கையேதயஞ் செய்வதும் இவைபோல்வன ஜீவஜிம்ஸைச் செயல்களேயாகும். இதற்குப்பலனாக அந்த தேவதைகள் கொடுப்பது என்னவென்றால், இந்த ஸம்ஸாரத்திலேயே தரைப்பட்டு அழுத்தி உழுவதற்கு உறுப்பான ஆபாச ஸ்கங்களேயாம். உண்மையில் இவை ஸ்கங்களல்ல; துக்கமே யாம். இப்படிப்பட்ட துக்கங்களைப்பெற விரும்பி இவ்வுலகம் பார்ப்த தேவதைகளைவிட்டு தேவதாந்த பஹம் பண்ணித்திரிகின்றதே! அநியாமாய் அகர்த்தப்பட்டுப் போகின்றதே! இதலில் மிக்க பரிதாபமுண்டோ? என்றாசிரிந்து.

பான்றோளிடுக்க மனைநீராட்டி—“பேயிருக்கு நெடுவெள்ளம் பெருகிசுரின் மீதோடிப் பெருகுகாலம்; தாயிருக்கும் வண்ணமே உம்மைத் தன் வயிற்றிருத்தி உய்யக்கொண்டான்; போயிருக்க மற்றின்கோர் புதுத்தெய்வங் கொண்டாடுங் கொண்டார் பெற்றதாயிருக்க மனை வெந்நீராட்டுதிரோ மாட்டாத தகவற்றிரே ” என்ற திருமங்கையாழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியும் இதன் உபத்யோகந்தே. மனை நீராட்டி—மனை என்றது அசேதநவஸ்துக்களை யெல்லாம் சொன்னபடி, நீராட்டி என்றது உபகாசங்கள் பலவற்றையுஞ் சொன்னபடி. ‘மனைநீராட்டுமா போலே’ என்று சொல்லவேண்டுமிடத்து (அவாய் தியையாக) உவமையை உள்வடக்கி மனைநீராட்டி என்றே சொன்னதன் சகுத்தியாதேனின்; தேவதாந்த பஹம் பண்ணுவதோடு மனை நீராட்டுவதோடு ஒரு லாகியின்னே; இதுதான் அது, அதுதான் இது என்று இரண்டுக்கு முள்ள அபேதத்தைக் காட்டினபடியாம்.

மாதர்கள் பாஸகத்தவுடனே பெற்ற அத்தானையும் பிறந்த சிசுவையும் ஸ்நானஞ்செய் கித்தல் மனைநீராட்டு வழக்கமாக வெகு முற்காலத்தில் இருந்ததாம். பாஸகத்தவுடனே ஸ்நான நீராட்டுவது பலவகைக் கஷ்டங்களுக்குக் காரணமாகவதால் அத்தாய்க்குப்பதிலாக ஒரு மனைக்கட்டையை ஸ்நானஞ்செய்க்ப்பது இடைக்காலத்து வழக்கமாக இன்றைக்கும் நடந்து வருகின்றதாம். அதனைத் திருவுள்ளம்பற்றி இங்கு ஆழ்வார் இப்படி அருளிச்செய்தார் என்று சிலர் சொல்லுவர்.

புடைப்பலதானறி தெய்வம்பேணுதல்—புடை என்றது எதோவொரு பக்கம் என்ற படி. பொத்தில் ஏதோ ஒரு மூலையில் சிவன் என்றும் ருத்ரன் என்றும் ஹிரண்யகதிப்பன் என்றும் சில பதங்கள் கிடந்தால் அவற்றின் பாகாணத்தையும் பொருளையும் தெரிந்துகொள் ளாது அந்த தேவதைக்குப் படுத்துவஞ் சொல்லியிருப்பதாகக் கொள்வார்களே சிலர்; அதைச் சொன்னுகிறது. ஆனதுபற்றியே தானறிதெய்வம் என்றுஞ் சொல்லப்பட்டது. புதாகாம னுக்கு ஒரு தெய்வம், ஐசுவரிய காமனுக்கு ஒரு தெய்வம், ஆரோக்யகாமனுக்கு ஒரு தெய்வம், ஸம்ரீதிப்பு அளவர்கள் பற்றும் தெய்வங்கள் பலபலவாயிருப்பது பற்றிப் பலதெய்வம் பேணுதல் என்று.

தனது என்பதற்குது என்று நீட்டல் விகாரம் பெற்றுக்கிடக்கிறது. ‘புல்லறிவா ன்னர்’ என்று அபேகமற்றவனைச் சொல்லுகிறது; புல்லறிவாண்மையாவது அபிவேகம். நொல்லு மகன் அல்லனது இவ்வாழ்வார் தாமே திருவாய்மொழியில் “தீர்ப்பாணயுயரின்”

என்ற திருவாய்மொழியில் "தீர்து வானஞ் செயது அனகோர கள்ளம் இவ்வாய்மொழி
வேலின் என்றும், தீராகருஞ்சோறும் மற்றைச் செஞ்சோறும் உள்ளினைத் தென்குறையின்
என்றும், அனகோரக் கரும்புகளென்றனகோ ஆடுங் கள்ளப்பிரயம் என்றும், எதன்
பலிநாது அவ்வசெயது கள்ளஞ் கலாய்த்தாய் தேமுநிட்டுக் கீணாகுந்தல் தீழ்மையே
என்றும் அருளிச்செய்தவை இங்கு அநுஸந்திக்கத்தகுய்.

இன்பதுன்புஅளி—அளிப்பது அளி; அதாவது கொடுக்கும்வஸ்து; தேவதாந்தங்கள்
தரும்பொருள் யாதெனில், இன்ப துன்பு=இன்பாவது ஸுகம், துன்பாவது துகம்; இஃது
மென்றோப்பறிக்கக்கூடிய துகதமன்றவாறு. ஸம்ஸாரத்தில் கிடைக்கும் ஸுகங்களை
என இப்படிப்பட்டவையேயாம். பள்ளி பெறுவது செல்வம் பெறுவது என்னுமிவை
மேல்நெழப்பார்க்கையில் ஸுகமீகத் தோன்றி, வரவாத் துன்பமாகவே முடிவின்றமையிப்
பன்னியுரைக்கும்பாற் பாரதமாம்.

தேவதாந்த பஜனம் பண்ணுவது தித்ய ஸம்ஸாரியா யொழிவதற்கு க்ருஷிபண்ணுவது
தேயன்ற வேறில்லை யென்பதைக் கூறி முடிக்கோர் தோன்மாமாயப் பிறவியுநீங்காப் பன்மா
மாயத் தழுந்துமா களிர்ந்தே என்று. (க)

2584 களிர்மதிச் சடையனும் கான்முகக்கடவுளும்* தள்ளோளி யினையவர் தலைவனும்முதலா*
யாவகையுலகமும் யாவருமதப்பட்ட* நிலை நீகால்கடரிடு விகம்பும்*
மலர்கடர்பிறவும் சிறிதுடன் மயங்க* ஒருபொருள்பறப்பாடின்றி முழுவது
மகப்படக் கரந்து -* ஓராலிலைச் சேர்ந்தவேம்
பெருமாமாயினையல்லது - * ஒருமாதேய்வம் மற்றுடையமோ யாமே. (எ)

திருவாசிரியம் முற்றிற்று.

களிர் மதி	குளிர்ந்த சந்திரனை	முடையிலே	சிந்தி	சிறிவதான திருவயிற்றின் ஒரு
சடையனும்	யுடைய சிவனும்		மயங்க	பக்கத்தில்
கான்முகன்	பிரமகேவனும்		ஒரு பொருள்	கனகம்படியாக
கடவுளும்			முறப்பாடி	
தள்ளோளி	நழைத்த ஒளிபொருந்திய		இன்றி	ஒரு வன்துறும் வெளிப்படா, உபடி.
இனையவர்	தேவெந்திரனும் ஆசிய இவர்		முழுவதும்	எல்லாப் பொருள் களையும்
தலைவனும்	கள் முதலாக		அகப்பட்ட கரந்து	உள்ளேயுள்ள மறைந்து
முதலா			ஒர் ஆல் இலை	அத்தியமமான வெரு ஆலத்தளி
யாவரும்	எல்லாப்பிராணிகளும்		சேர்ந்த	நிலை பன்னிக்கொண்ட
யாவகை	எல்லா வுலகமும்		என்	எங்கு, எவையினாய்
உலகமும்			பெரு மா	மிகப்பெரிய ஆக்கரியங்களை
அகப்பட்ட	உட்பட,		மாயனை அல்	யுடையானை முரீதங்காரா
நிலம் நீர் தீ	பூமி ஐயும் அக்கி வாவு, தேனுண்		லது	யானைத் தளிர்ந்து
கால் கடர் இரு	ஸுக்களையுடைய மறைத்தான		மற்று ஒரு மா	வேறொரு கூ உதாதேவதைதைய
விகம்பும்	ஆகாசம் ஆகிய பஞ்ச பூதங்		தெய்வம்	
	களும்			
மலர் கடர் பிற	சந்திரன் ஸந்திரன் முதலிய பிற		மாய் உடை	காம் சேஷியாகக் கொள்ளு
வும்	யும் சிறந்த தேனுண் பதார்த்தங்		யமோ	வோமோ? (கொள்ளாமல்
	களும்			டோம்.)

*—எகல் சேதகர்களும் எவ்ருபுப்ராப்தசோஷியான எம்பெருமானை அடிபணிந்து
அவனுக்கே வழிவாவடிமைகள் செய்ய ப்ராப்தமாயிருக்க அப்படிசெய்யாதே தேவதாந்
தரங்களை ஆசாயித்து ஸம்ஸாரத்தையே பூண்கட்டிக்கொள்ளுகொள்களே! அந்தோ! இஃது

என்ன அனர்த்தம்! என்று கீழ்ப்பாட்டில் கவலைப்பட்டார். ஒரு ஸம்ஸாரியாவது இவருடைய துயரத்தைப் பரிஹரிக்க முன்வராமற்போகவே, 'இப்பாழும் ஸம்ஸாரிகள் எக்கேடாவது கெட்டும்; நாமும் அவர்களைப்போலே அனர்த்தப்பட்டுப் போகாமல் எம்பெருமானுக்கே அடிமைப்பட்டிருக்கப் பெற்றோமே!' என்று தம்முடைய மனவுறுதிக்கு உகந்து பேசுகிறார் இதில்.

ஸம்ஸாரிகள் பற்றுதிற தேவதார்தங்கள் யாவும் நம்மைப்போலவே பலவகை ஆபத்துக்களுக்கு உன்னாகி எம்பெருமானுடைய திருவருளால் தப்பிப்பிழைப்பவர்களே யொழிய பிறருடைய ஆபததுக்களைத் தாம் பரிஹரிக்கவல்ல ஸர்வ சக்தர்களல்லர் என்பதை விளக்க வேண்டி, 'இத்தத் தெய்வங்களெல்லாம் பிரளயகாலத்தில் எம்பெருமானது திருவயிற்றிலே பதுங்கிக்கிடந்தவை காண்பின்' என்கிறார். எல்லாத் தெய்வங்களையும் உய்யக்கொண்ட பாம்புருஷனான பூமீந்காராயணனுக்கன்றி மற்றயார்க்கும் நாம் அடிமைப்பட்டவர்களல்லோம் என்பது சிகமனம்.

களிர்மதிச்சடையனும் என்றவிடத்துப் பெரியவாச்சான்மீன்னை யருளிச்செயல்:—
“ஸாதக லேஷம் தோற்ற ஜடையைத் தரித்துக் கொண்டிருக்கச் செய்தேயும் துர்மானத் தாலே ஸுகப்பதானன் என்று தோற்றுபடி. தாழை மடலைக் கீறத் தலைலே வைப்பாளைப் போலே குளிர்ந்த சந்திரனை ஜடையிலே தரித்த ருதானும்” என்று. இதில் “தாழைமடலைக் கீறி” இத்தயித் திருஷ்டாந்த வாய்ப்பத்திற்குப் பொருள் யாதெனில்; உலகில் மூட்டை சுமந்து வருந்தித் கூலிவணம் பண்ணுகிறவர்கள் தாங்கள் கஷ்டப்படுகிறவர்களென்பது பிறர்க்குத் தெரியாமல்காக்கவும் இவர்கள் ஸுகமாக இருப்பவர்களென்று பலரும் நினைத்துக் கொள்வதற்காகவும் தாமுட்பு முதலிய பூங்களை யெடுத்துச் சூட்டிக்கொண்டு திரிவர்களாம்; ஆப்படியே சிவபிரானும் தான் ஸம்ஸாரக்கடவுளென்பதையும் ஸாதனதுஷ்டாகம் பண்ணிப் பப்படுகிறான் என்பதையும் நிரூபித்து அருவருக்கானீமக்காகவும் ‘இவன் உல்லாஸமாக இருக்கக்கூடிய ஸனிகன்’ என்று பலரும் நினைத்துக்கொள்வதற்காகவும் அழகிய சந்திரகலை யைச் சூழித் துணிந்தான்போலும். என்று ஒரு கிரேதமாக அருளிச்செய்தபடி.

இந்தியன், அரம்பை ஸர்வவி முதலிய அப்ஸஸ் ஸ்திரீகள் தன்னை நன்கு காதலிக்கும் படி அவங்காங்கள் செய்துகொண்டு அதனால் மேனிரிதம் விதுபெற்றிருப்பதனால் தனி ரொளி என்று விசேஷிக்கப்பட்டான். ஆக முக்யமாகவுள்ள மூன்று தேவர்களைச் சொல்லவே மற்ற சேதநாசேதகங்களை விவரித்துச் சொல்ல வேண்டாமையே பற்றி முதலாயாவகையுலகமும் யாவரும்கடபட என்றார். எம்பெருமானது திருவயிற்றினுள்ளே அடங்கிக்கிடந்து ஸாதனபெற்ற பதார்த்தங்களை தாம் வாய்கொண்டு சொல்லுவதும் நமக்குப் பெரும் பாகிய மன்றோ என்றெண்ணி நிலநீர்தீகால் கடலிருவிசும்பும் மலர்சுடர் என்று மீண்டு விவரித்துச் சொல்லத் தொடங்கினார் போலும்.

சிறிதுடன் மயங்கு என்பதற்குப் பலவகையும் பொருள் கொள்ளலாம்:—(கீழ்ச் சொன்ன வண்ணங்களெல்லாம்) சிறிது—மிகச்சிறிய வடிவத்தை உடையனவாய்க் கொண்டு, உடன்—உககாலத்திலே, மயங்க—உள்ளேயடங்குப்படியாக என்பத ஒருவகை. உடன் மயங்க என்றவிடத்து உடல்மயங்க என்று பதம் பிரித்து, சிறிதாகிய உடலிலே—பேதைக் குழியான எம்பெருமானது மிகச்சிறியவுடலிலே மயங்க என்றல் மற்றொருவகை. மற்றும் கண்டுகொள்க. ஆக எல்லாப் பதார்த்தங்களையும் ஒன்று தப்பாமல் திருவயிற்றி

ஊள்ளே அடக்கிக்கொண்டு "பாலன் தனதுருவாய் எழுவுகண்டு ஆலிலையன், மேலன்று நீவளர்ந்த மெய்பென்பர்" என்றபடி சிறுமுழந்தைவடிவமாகி முகிழ்சிரியாத சிற்றாலந்தளி ரிலே கண்வளர்ந்த அற்புத சக்திவாய்ந்த ஸ்ரீமந்நாராயண மூர்த்தியைத் தவிர்த்து வேறொரு தெய்வத்தை நாம் தெய்வமாகக் கொள்ளோம்.

"நெற்றி மேற்கண்ணினும் நிறைமொழிவாய் நான்முகனும் நீண்டநால்வாய், ஒற் றைக்கை வெண்பகட்டிலொருவளைபு முள்ளிட்டவமாரோடும், வெற்றிப்போர்க்கடலையன் விழுங்காமல் தான்விழுங்கி உய்யக்கொண்ட, கொற்றப்போராழியான் குணம் பர்வாச் சிறுதொண்டர் கொடியவாரே" என்றும், "அன்றெல்லாருமறியாரோ எம்பெருமானுண்டு மிழ்ந்த எச்சித்தேவர், அல்லாதார் தாமுளரே" என்றும் (பெரிய திருமொழியில்) திருமங்கை யாழ்வாரருளிச்செய்த பாசரங்கள் இங்கே அநுஸந்திக்கத்தக்கவை.

"மங்கைபாகன் சடையில் வைத்த கங்கை யார்பதத்து நீர்?.....அங்கண்ணாலமுண்ட போது வெள்ளிவெற்பு அகன்றதோ? ஆதலாலங்கனன்றி வேறு தெய்வமில்லையே" என்ற பிள்ளைப்பெருமானையங்கார் விடுத்திப்பாசரமும் குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

இத்திவ்யப் பிரபந்தம் பெரும்பாலும் எம்பெருமானுடைய பரத்வஸ்ரபனத்திலே நோக்குடையதென்று உணரத்தக்கது.

திருவிருத்தத்திலும் திருவாய்மொழியிலும் ஆழ்வார் நம்முடைய திருநாமத்தை அரு ளிச்செய்துள்ளார்; இப்பிரபந்தத்தில் அப்படி அருளிச் செய்யவில்லை என்பதைக் காரணமாகக் கொண்டு சிலர் சொல்லுவதாவது--இத்திருவாசிரியம் இன்னும் பல பாசரங்களையுடைய பிரபந்தமாயிருந்ததென்றும், காலக்கிரமத்தில் சில பாசரங்கள் லோபித்துவிட்டன வென்றும் சொல்லுகிறார்கள்; நம்மாழ்வாரருளிச்செய்த நான்கு பிரபந்தங்களுள் இதற்கு அடுத்ததான பெரிய திருவந்தாதியிலும் ஆழ்வாருடைய திருநாமம் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கின்றியை கையால் இது சேராது. அந்தாதித்தொடையாக அமைந்த பிரபந்தங்கள் எல்லாவற்றிலும் முடிவு பாசரத்தின் அந்தமும் முதற்பாசரத்தின் ஆதியும் ஒன்றாக அமைவர்ப்படி அருளிச் செய்யப்பட்டிருப்பதுபோல் இப்பிரபந்தத்தில் அமையாமையால் இதைக்கொண்டு இதில் சில பாசரங்கள் லோபித்துவிட்டனவென்று சொல்லுவர் சிலர்; அதுவும் சேராது; கூற்றுச் செய்யுளின் அந்தமே முதற்செய்யுளின் ஆதியாக அமையவைத்தல் மண்டலித்தல் என்று தமிழர் சொல்லிவைத்திருக்கையால் இப்பிரபந்தம் மண்டலித்தலாகாது என்று சொல்லலாமத் தனியொழிய பாசரங்கள் லோபித்தன என்றல் பொருத்தமாட்டாது. ஆகவே இப்பிரபந் தம் பூர்ணமென்றே கொள்ளத்தக்கது. ... (*)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ காஞ்சி பிரதிவாதி பயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர்

இயற்றிய

திருவாசிரியவுரை முற்றுப்பெற்றது.